אש קודש — ויקרא

ויקרא אל משה ופרש"י לכל דברות וכו' קדמה קריאה לשון חיבה, לשון שמלאה"ש משתמשים בו שנאמר וקרא זה אל זה, ע"ש, וצ"ל למה מפרש רש"י זאת בקריאה זו ולא בסנה שנאמר ויקרא אליו אלוקים, וכן בקבלת התורה שכתוב ויקרא ד' למשה.

אבל בעקידה כתיב ויקח את האיל ויעלהו לעולה תחת בנו, וכן הוא בכל הקרבנות, אדם כי יקריב מכם, וקרבנות הבהמות באים תחת האיש, ובתענית אומרים שמיעוט חלבי ודמי יהא נחשב כקרבן. ואכן כל היסורים ממרקין עונותיו של אדם מפני שמתישין את כחו חלבו ודמו. וכל יסורי ישראל מיני קרבנות הם, לכן מרמז בזה רש"י שבכל עניני קרבנות אפילו באלו שאדם כי יקריב מכם, היינו קרבנות היסורים שמן עצמותו מקריב, נדע שג"כ קריאה של חבה של הקב"ה המה.

עוד אפשר כי וקרא זא"ז מתרגמינן ומקבלין דין מן דין כמ"ש ב־ובא לציון, ואיתא בת"ז הקדוש תיקונא י"ט שהא שהמלאכים מקבלים דין מן דין, ישראל גורמין להם, כד מקבלין דא מן דא בין באורייתא בין בממונא, ע"ש. ולא רק כשנותנין זל"ז צדקה וגמ"ח מקבלין דין מן דין, רק גם כששומע איש מצרות ישראל ועושה כל מה שיכול לעשות לטובתם, ובכלל לבו נשבר בקרבו והדם נקפא בגידיו, ומלב נשבר עושה תשובה לד' וגם מתפלל אליו יתּ' בעד ישראל, גם זאת קבלה היא שמקבלין דין מן דין שהוא מקבל מהם שבירת הלב ותשובה, והם ממנו רחמנות ופעולות טובות שעושה להם, וגם תפלה שמתפלל בעדם, וגורם בזה למעלה מקבלין דין מן דין.

והנה אנחנו קבלנו מהמלאכים ברוך שם כבוד מלע"ו כמ"ש (מדרש רבה ואתחנן), והמלאכים מקבלין מאתנו את הקריאה שהיא המקבלין דמ"ד כנ"ל, הברוך שם וכו' שקבלנו מהמלאכים אנו אומרים בלחש, והוקרא זא"ז שקבלו המלאכים מישראל, הם קוראים בקול כמשה"כ וקרא זא"ז וכו' וינעו אמות הסיפים מקול הקורא (ישעי' ו) והיא מפני שהוקרא זא"ז שהיא מקבלין דמ"ד שמקבלין מישראל גם מתוך צער ישראל בא שזה תומך לזה. ולבו של זה נשבר מצרות של זה, כנ"ל, והקריאה הבאה מתוך צער וכאב היא בקול, וגם המלאכים צועקים בקול מרחמנות על צער ישראל, ומה שמקבלים אנו מהמלאכים בשכמל"ו, לא מתוך צער אומרים אותו המלאכים, כי האם טעם כבר מלאך צערו של ישראל כשעה שמכים אותו, או את בשתו כשעה שרודפים אותו ומבזים אותו, או את פחדו, או את ענותו כשעה שאיו לו מזונות ח"ו.

וכשאמר ישעי' הנביא ובתוך עם טמא שפתים אנכי יושב לקח המלאך רצפה מעל המזבח ויגע על פיו, וחז"ל אמרו שאמר הקב"ה למלאך רצוץ פה שאמר דילטוריא על בני, ולהנ"ל רמז לו ד' שמעת את קול הקורא של המלאכים קול הקורא שקראו זא"ז בחי' מקבלין דמ"ד, מן ישראל הם מקבלים, והרעש הגדול עד שנעו אמות הספים מצערן של ישראל הוא, ואיך תוכל לאמור עליהם דילטוריא, והפסוק מרמז עתה בזה שלא בלבד המלאכים מן קריאת ישראל ומן מקבלין דין מן דין שלהם

מקבלין את הקריאה ואת המקבלין דמ"ד שלהם, רק כביכול גם הוא ית' ויקרא אל משה קריאת המלאכים של מקבלין דמ"ד מפני שעמו אנכי בצרה, ובמדרש רבה שמות ב' איתא עה"פ ויקרא אליו אלקים מתוך הסנה ויאמר משה משה בלא פסוק טעמא כמו באברהם אברהם וכו' משל לאדם שנתן עליו משוי גדול וקורא פלוני פלוני קרובי פרוק מעלי משוי זה עי"ש, שביקש ממש"ר שיפרוק המשוי מעליו כביכול [ומפרק המשוי] מצערן של ישראל.